

Izhaja trikrat na teden, in sicer v torek, četrtek in soboto ob 4. uri popoldne ter stane po pošti prejemnik ali v Gorici na dom pošiljana:

vse leto 15 K
3/4 10 „
1/2 5 „

Posamične številke stanejo 10 vin.

„SOČA“ ima naslednje izdajne priloge: Obnovljeni „Kazipot po Goriskem in Gradiščanskem“ in dvakrat letno „Vozni red železnice, parnikov in poštah zvez“.

Naročnino sprejema upravnistvo v Gosposki ulici št. 7 I. nadst. v „Goriški Tiskarni“ A. Gabršček. Na naročila brez doposlane naročnine se ne oziramo.

Oglasi in poslane računanje po Petičevski ceni: 1. vrsta 6 v, 2. vrsta 14 v, 3. vrsta 12 v vsaka vrsta. Večkrat po pogodbi. Večje črke po prostoru. — Reklame in spisi v uredniškem delu 30 v vrsta. Za obliko in vsebino oglasov odklanjamo vsako odgovornost.

SOČA

„Vse za narod, svobodo in napredek!“ Dr. K. Lavrič.

Odgovorni urednik in izdajatelj Ivan Kavčič v Gorici.

— Telefon št. 83. —

„Gor. Tiskarna“ A. Gabršček (odgov. J. Fabčič) tiska in zal.

Uredništvo

se nahaja v Gosposki ulici št. 7 v Gorici v I. nadst. Z urednikom je mogoče govoriti vsak dan od 8. do 12. popoldne ter od 2. do 5. popoldne; ob nedeljah in praznikih od 9. do 12. popoldne. Upravnistvo se nahaja v Gosposki ulici št. 7 v I. nadst. na levo v tiskarni.

Naročnino in oglase je plačati loco Gorica.

Dopisi naj se pošiljajo le uredništvu.

Naročnina, reklamacije in druge reči, katere ne spadajo v delokrog uredništva, naj se pošljejo le upravnistvu.

„PRIMOREC“ izhaja neodvisno od „Soče“ vsak petek in stane vse leto 3 K 20 vin. ali gl. 1-60.

„Soča“ in „Primorec“ se prodajata v Gorici v naših knjigarnah in teh-le tobakarnah: J. Afrid, Glediška ul.; V. Baumgartner, Koren 2; Mat. Belinger, Tržaška cesta 1; Marija Bregant, Ponte Nuove 9; Hen. Jekersitz, Nunska ul. 3. I. Hovaški, na Gorščaku; Peter Krobelj, Kapucinska ul. 1; Tereza Leban, tek. Jos. Verdi 11; Ana Plešča, Pokopal. ulica; Iv. Presel, Stolni trg 2; Jos. Primožič, Mirenska cesta; Iv. Sardič, Gosposka ul.; Jos. Schwarz, Šolska ul.; Južni kolodvor; Državni kolodvor. — V Trstu v tobakarni Lavrenčič na trgu della Caserma.

Quousque tandem

ali zopet sodnik Covačig.

Mnogokrat smo že poročali, kak sodnik je znani Covačig, ki vodi kazenski oddelek na tukajšnji okrajni sodniji, zlasti kako ravna s strankami in kako mu je deseta briga enakopravnost. Slučaj pa, ki ga navajamo danes, kriči do neba.

Meseca novembra 1908. je vložil Andrej Frandolič, mesarski pomočnik v Gorici, kazensko ovadbo na državno pravdnistvo v Gorici proti Ludviku Illicherju, mesarju v Gorici, radi falzifikacije javne listine. A. F. je služil namreč pri Illicherju kot mesarski pomočnik vsega skupaj trikrat. Prvič in drugič mu je dal Illicher v delavsko knjižico pričevalo, da je služil pri njem kot mesar oziroma mesarski pomočnik (in qualita di macellaio oziroma in qualita di lavorante macellaio).

A. F. pa je hotel lansko leto odpreti svoje mesnico v Gorici. V to svrhu je šel po naročilu mestnega tajnika dr. Trevisana k Illicherju, da mu potrdi tudi še čas, v katerem je tretjič služil pri njem kot mesarski pomočnik. Illicher pa, zvedši Frandoličev namen, v knjižico ni upisal spričevala glede tretjega službovanja, ampak je dodal k prvima dvema spričevaloma dostavke, iz katerih se da sklepati, da F. ni bil pri njem kot mesarski pomočnik, ampak kot hlapec.

Ta okolnost je imela za F. zelo slabe posledice, ker obrtna oblast ni smatrala njegove sposobnosti za mesarsko obrt za zadostno. Radi tega je vložil kazensko ovadbo.

V preiskavi, ki se je uvedla proti Illicherju pod. opr. št. Vr VIII. 452/8, je tajil Illicher, da bi bil pozneje pripisal kake dostavke k spričevalom. Tajil je to tudi potem, ko sta pričli Valerija Frandolič in dr. Trevisan potrdila, da sta videla navedeni spričevali brez onih dostavkov — tajil je

to tudi pri konfrontaciji z dr. Trevisanom temu v obraz. (zapisnik z dne 4/1 1909).

Po končani preiskavi so se odstopili od pritožbe in Illicherja radi prestopkov po §§ 197, 201a, 461 k. z.

In sedaj čujte, kaj je storil sodnik Covačig:

K glavni razpravi je povabil obdolženca ne pa tudi zasebnega udeleženca Frandoliča.

Illicher je sedaj izjavil, da ga sodnik v preiskavi ni imel (zaslišal ga je trikrat!) da je on dotične dostavke res dostavil pozneje, a v navzočnosti Frandoličevi in z njegovim dovoljenjem!

Covačig je na to, ne dopustivši kakih dokazov, ustavil samolastno kazensko postopanje s sklepom.

Opravitelj državnega pravdnistva se je pritožil proti temu sklepu, kateri pritožbi je okrožna sodnija ugodila, češ, da sodnik nima pravice do take samolastne ustavitve.

Nato je Covačig razpisal znova obravnavo na dan 6/2 1909. »Razpisal« je vzeti cum grano salis, kajti Covačig ni obvestil o tej razpravi nobenega interesenta. Pri razpravi je bil sam z zapisnikarjem. Ni bil prisoten ne obtožitelj i. e. opravitelj državnega pravdnistva, ne obdolženec, ne zasebni udeleženec. Kljub temu je Covačig proglasil oprostilno razsodbo, češ da inkriminovani čin ni kazniv!

A še lepše pride! V zapisniku se navaja, da je bil prisoten kot opravitelj državnega pravdnistva g. avskultant C. To pa ni resnica! Gospod C. je izrečno izjavil, da pri razpravi ni bil navzoč. In dočim je zapisnik pisan sicer od zapisnikarja, pisana je glava zapisnika, kjer stoji, da je bil prisoten opravitelj državnega pravdnistva, z drugo pisavo, ki je sumljivo podobna pisavi c. k. sodnika Covačiga!! (Spisi U 55/9.)

Erkläret mir — — — — —!

Nam je sicer vsejedno, ali je storil Illicher kaznjivo dejanje ali ne — dasi je Frandolič kasneje vložil civilno tožbo pro-

ti Illicherju in se je v pravdi brezdvoybeno ugotovilo, da je Illicher k spričevalom pozneje dodal razne dostavke — toda gre se nam zato, da se take stvari, ki so evidentna kršenja zakonov, ne dogajajo! In mislimo, da bi bil tudi čas, da visoka justična uprava vendar le enkrat pove c. k. sodniku Covačigu, kaj se sme in kaj se ne sme; da veljajo tudi zanj zakoni, ravno tisti, po katerih dan na dan sodi ljudi! Mi hočemo pravičnih sodnikov, nočemo pa uradnikov, ki prezirajo vse predpise in delajo z ljudmi, kot bi bili oni radi njih na sv. in ne narobe!

DOPISI.

Z Dunaja. (Ob 40 letnici »Slovenije«.) — V proslavo 40-letnega jubileja je imelo akad. dr. »Slovenija« 26. maja na Dunaju slavnostno večer, ki je bil izvrstno zastopan po slovenski in slovanski inteligenci. Osmero društev je odposlalo zastopnike, prisostvovali so gg. dr. Prijatelj s soprogo, češki docent dr. Drozda, nadrevid. Luzar, dr. Tuma, dr. Škrl, dr. Podpečnik, prof. Vodnik zastopnik »Zvezde«, gđ. Poljančeva-Nataša, gđ. Zemljanova in mnogo drugih dam gospodov ter društevnikov.

Čestitke so brzojavili društvu: Adria, Tabor, Ljublj. in Dolenjska prosveta, Slov. beseda, Svaz, Čtenarsky spolek, Jugoslov. sloga, dr. Volčič, dr. Žerjav ljubljanski starešine, st. Breznik, Lipold, Hrovat, dabe pisma: dr. Murko, Slov. Matica, J. Pukl, Zveza narod. društev, C. in M. družba, ljubljanski Slovenjani.

Oto Zupančič je poslal naslednjo brzojavko iz Bregence:

S hitrim očesom nazaj pogled,
truda se spomin, premieri pod
oči od starih resnic se in zoči,
a potem oči naprej!
Kar za bodočnost je v prošlosti svetega,
hrani ji srea razvnetega.

Nato je imel predsednik »Slovenije« A. Sovre daljši slavnostni govor, ki je v

lične knjige, katere sem razdal na pol ter si jih razlagal in pretvarjal v lastnih nazorih. Nekoč so mi slučajno prišli v roke zapiski nekega misijonarja. Bil je to brat mojega deda. Potoval je po Kitajskem in te zapiske je pisal na potovalnih. V tisku niso izšli nikdar, ne vem po kakšnem naključju. V teh spominih sem našel veliko pripovedovano povest mladeniča, ki se je imenoval Hoangti. Nato sem postal blazen; spojil sem svojo osebo z njegovo v eno. Trdil sem, da sem sam ta Hoangti, ki je živel morda več kakor stoletje pred mojim dedom... No, ali sem zdaj vendar govoril razumno? Hladno sem vam predložil fakta, kakor če bi govoril o tuji osebi. Zdaj pa poslušajte moje pravo, edino resnično naziranje: Bil sem ta Hoangti v kateri svojih prejšnjih eksistenc. Brž kakor sem čital samo ime, sem se spomnil vsega, kar sem preživel pred stoletji na Kitajskem s krasno Mingjo. Dovolj ljudi je, ki verujejo v metempsihozo in se smatrajo samo za sanjače in nikakor ne za blazne. Jaz pa ne sanjam, da verujem na preseljenje duše, ampak se po usodnem, nerazumljivem naključju čisto dobro spominjam svoje prejšnje eksistence. Morda je to nezaslišana izjema; in zato sem v očeh treznih blazen.

»Toda o čem, kaj sem ali nisem, se nočem prepirati niti z vami, niti s kom

njem očrtal ves razvoj društva od l. 1869. Mnogo zaprek je bilo treha premagati, predno se je tako okrepilo. Včasih so nezadovoljni člani izstopali in si ustanavljali lastna ognjišča (Danica, Sava), a vse to ni oviralo »Slovenije«, da se ne bi povzpela do zadovoljivega viška. Posebno zadnje desetletje je znamenito, odkar se je namreč »Slovenija« postavila izključno na kulturno stališče.

Pozdravljali so »Slovenijo« ob tem izrednem slavlju po več govornikih Čehi, Poljaki, Rusi, Hrvati, Srbi; v imenu čeških profesorjev je napiljal »Sloveniji« primarij dr. Drozda, ki se je tudi spominjal na one lepe dni, ko je bil g. Šaklje najhujši radikalec v društvu. Za gđ. Zemljanovo, ki je prinašala čestitko slovenskih zavednih dam, smo čuli simpatičnega načelnika Naprednemu klubu hrvaških akad., dalje zastopnika »Krasa« g. Bratina, t. Trampuž je spregovoril za »Prosveto«, katera je delo »Slovenije«; t. Zalokar se je obrnil proti onim nasprotnikom, ki trdijo, da smo odpadniki in tujci. »Slovenija« skuša vedno ohraniti stik in vez med inteligenco in narodom. V tem podpira moralno svoje društevnik, in le žal nam mora biti, da je toliko »divjakov«, ki ne uvidijo pomena društev. V imenu starejšin je govoril t. Mravljak o onih časih, ko je bila »Slov.« najbolj apatična od domovine in napadena od nasprotnikov, pa si je vendar tedaj najbolj začrtala svoj program. Rabimo zmerom več značajnih delavcev, če hočemo, da bo prihodnost naša. Govor dr. Tume je vseboval bodrilo, naj slovenski dijak bolj intenzivno proučuje naše domače razmere, da bo uspešneje lahko presajal plod tuje kulture na naša tla. Napitnica t. Sajovica je veljala našim zavednim damam, t. Zavnik je pa govoril v imenu srednješolcev, ki imajo danes tako neugodne pozicije, sredi klerikalnih mrež.

Pevci so nam zapeli nekaj lepili slovenskih in slovanskih pesmi.

Blagor na vrtu cvetočih breskev

Čudna povest.

Češki napisal Julijus Zeyer.

(Dalje.)

Dali so nama tudi zeleno trebušnato posodo z dolgim vratom, polno »buze«, sladkega piva, varjenega iz prosa. Umbriani je kupil od njih kos koštruna, ki so ga prinesli kot pripravljeno žrtev iz ozadja jame, ter jim rekel, da pripravi večerjo za naju in za nje. Gotovo bi celo Aleksander Dumas ne bil mogel pripraviti svojim gostom večerje z večjo gracio in eleganco, kakor je storil to Umbriani. Rezal je majhne kose mesa, jih natikal na dolge droge in spekel najboljšo »šišlike«, kar sem jih sploh kdaj pokusil. Tatarji so bili očarani, ko jim je podajal njihovo narodno jed, pripravljeno s tako klasično popolnostjo. Iz samega veselja so se dali pogovoriti, da so kljub prorokovi prepovedi izpili ostanek najinega krimskega vina. Potem so legli in spali, kakor se mi je zdelo, z odprtimi očmi. Mogoče je pa tudi, da so molili ali razmišljali o svojem pivskem prestopku. Midva sva dolgo molče gledala v ogenj. Bila sva trudna, toda spanje ni prišlo. Pokrajina, lesketajoča se v mesečnem svitu, vsa srebrna in kakor zavita v dim

kadila, je vplivala premočno na naju. Vsak hip sem vstal in gledal od praga jame v belo svetlikajočo se daljavo. Potem sem se vračal z vedno novim navdušenjem k ognju, kjer je sedel Umbriani, zatopljen v misli. Nikdar mi ni bil tako ljub kakor ono noč. Privijal sem se k njemu kakor k svojemu bratu; ko sem ga videl žalostnega, sem ga hotel predramiti iz spominov, ki so ga, kakor se je zdelo, delali otožnega, in tedaj sem mu rekel, kakor sem delal to često, če sem hotel slišati kak njegov dogodljaj: »Umbriani-Šeherezada, pripoveduj nama eno krasnih bajk, katere znaš.«

Ta trenotek sem opiral glavo ob njegovo ramo.

»O čem naj pripovedujem?« je vprašal.

»O Mingjeji,« sem odvrnil tiho. Čutil sem, kako silno je vstrepetal, a rekel je samo kratko »da.«

Vzravnal sem se in mu sedel nasproti, da bi mu videl v oči: tako je delalo njegovo pripovedovanje vedno močnejši vtis. Napeto sem čakal.

»Še nekaj besed, predno začnem,« je rekel Umbriani. »Slišali ste, da sem bil ali da sem morda še vedno blazen. To reč vam moram razložiti.«

»Kot otrok sem bil nad mero razdražljiv in prekmalu zrel. Moja fantazija je bila boleha. Poleg tega sem požiral raz-

drugim; reči vam hočem samo, da Hoangtija in sebe ne morem ločiti v dve osebnosti; če pripovedujem o Hoangtiju, moram pripovedovati kakor o sebi. Torej povejte, če naj sploh pripovedujem. Ali potem bode to kakor o lastni osebi. Sma- rta pa to tudi lahko za izrodek bolnih možganov.«

Po tem uvodu se mi je nekoliko vrtele v glavi. Ostro sem se ozrl v Hoangti-Umbrianija. Bil je ponosen in miren. Oziral sem se okoli sebe, če spim ali bdim. Kiklopična jama se je temno sklanjala nad menoj, iskre so se vsipale skozi njena vrata ven v lunojasno noč, v katere naročju so dremali gozdovi in gore in morje. Vsa ta resničnost, ki je ni bilo mogoče tajiti, je dihala najidealnejšo nepodobnost resnice. »Življenje je sen, in sen je življenje«, sem šepetal sam s seboj. Kje je meja med fantomom in resničnostjo?

Nato sem prosil Umbrianija, naj pripoveduje. Ugodil je moji želji. Njegov glas je prihajal k meni tiho in sladko kakor omiljen in očiščen v teh plamenih, ki so zdajpazdaj zaplapolali med njimi in med menoj. Njegove oči so se svetlele sanjavo kakor zvezde, in zvezde so gledale v jamo kakor oči. Nepopisljiv čar me je obvladal ves čas njegovega pripovedovanja, ki se je glasilo približno takole:

(Dalje prihodnjč.)

Iz bovskega okraja.

Z. Žage. (+ France Žagar.) Komaj je od tega 4 mesece, odkar je umrl veliglednej družini gospoda župana na depolni sin France Žagar, dijak na učiteljski v Kopru, vže je sedaj drugič potrkala neizprosna smrt na vrata te hiše.

Sedaj pa jej ni odnesla mladega bitja, marveč osivelega starčka, starega očeta, Franceta Žagarja v dobi 93 let.

Kdo in kaj je bil France Žagar? Žagarjem — domačinom — ni treba tega praviti, saj »Šmona« ni bil znan le v bovskega sodnem okraju, marveč daleč naokrog.

Pokojnik je bil nad 9 let župan celemu bovskega sodnemu okraju. Za njega županovanja namreč so bile vse današnje županije, 8 po številu, (tudi Trnovo dokler ni postala sodnija v Kobaridu), združene v Bovcu. Pri tem poslu pa ni imel nobenega tajnika, marveč vse sam opravljal, kar kaže, da je bil jako izobražen. Ko se je ta občina-okraj razdelil na posamezne še sedaj obstoječe županije, načeloval je našej županiji kot župan, pri nekotih malih menjavah, neprenehoma do svoje starosti.

Bil je nadalje veliko let ud cestnega odbora v Bovcu in ud c. k. okr. šolskega sveta v Tolmini. Da imamo, mesto takratnih goličav, danes lepe nasade smrekovih in borovih gozdov, da nam ni Soča odnesla obč. svetu, kjer sedaj bujno rastejo vrbe, koje dajejo občini vsakoletni prav lep dobiček, vse to se ima občina edino le njemu zahvaliti. Ako ne bi se gradilo po njegovem prizadevanju in vodstvu toliko ostrogov (branov) na desnem bregu Soče, vže kedaj bi bila odnesla ne le obč. svetu, marveč bi to bridko občutil tudi marsikateri posestnik. Njegovo edino razvedrilo pri njegovem neumornem delovanju bil je lov. Kakšno veselje je imel do njega ne le v mladosti, iz kojih je znal kaj veliko lepih lovskih dovtipov, marveč še v poznih letih, sprevodi se iz tega, da je še pred 4. leti, toraj ko je imel vže 89 let, vzel občinski lov v najem za dobo 8 let.

S svojim vedenjem, s svojim možatim — jeklenim značajem si je pridobil spoštovanje vseh, koji so prišli z njim v dotiko.

Občani ga niso zastoj imenovali »tata«, saj jim je bil v resnici oče, svetovalec in pomočnik v vseh njih nadlogah in potrebah.

Do predlanskega leta je še hodil okrog ter nadzoroval delavce na svojem posestvu, ali zadnji čas so mu noge ta odpovedale, da je moral ostati v sobi. Drugače je bil pa popolnoma zdrav in krepak. Pred nekaj dnevi ga je morala pa kap zadeti, kajti, da si je bil še vedno pri zavesti, ni mogel govoriti. In kakor vsakdo na svetu mora umreti, tako je tudi on izdihnil svojo blago dušo previden se sv. zakramenti dne 27. maja.

Kako je bil povsod priljubljen in spoštovan, je pokazala ogromna vdeležba ljudstva od blizu in daleč pri njegovem pogrebu dne 29. maja.

Vrta in zavedna občina trga Bovec je podarila krasen venec z napisom: »Občina Bovec svojemu prvemu županu«, kojega so nesli pred krsto trije bovske podžupani, spremljani od 2 njih starešin.

Blagemu pokojniku blag spomin, ostali žalujoči rodovini pa naše iskreno sožalje! —

Iz goriške okolice.

Iz Podgore. — Otroška veselica v Podgori, katera se je vršila 20. pr. m. je na splošno zadovoljnost vspela prav dobro. Da se je ta veselica izvršila tako dobro, moramo se, v prvi vrsti najprijeteljeje zahvaliti g. Svečeriču, da nam je preskrbel tamburaše, v drugi vrsti, srčna hvala tamburašem za brezplačno sodelovanje. Upamo, da nam i v bodoče ne odreko svoje pomoči.

Na veselici so predplačali vstopnino: Č. g. kurat Vuga 2 K, g. župan Klančič 10 K, g. nadučitelj Budal 2 K, g. Pečenko iz Gorice 4 K, nepoznani 2 K, g. c. Makuc, vrtnarica v Dekanijah v Istri 1 K.

Presrečna hvala vsem darovalcem, in sploh, hvala vsem onim, ki so količkaj pripomogli k veselici.

Domače vesti.

Pevsko in glasbeno društvo v Gorici (podružnica »Glasbene Matice« v Ljubljani) priredi v soboto dne 5. junija 1909 svoj redni XIV. koncert v dvorani »Trgovskega Doma«. Vpored: 1. Rihard Wagner: Ouvertura iz opere »Rienzi«, izvaja vojaški orkester. 2. Anton Lajovic: a) »Vodica čista...«, b) »Crna lutnja«, mešana zbor. 3. Edvard Grieg: »Peer Gynt«, Su-ita, vojaški orkester. 4. St. Mokranjac: »Srbske narodne pesmi iz Stare Srbije in Makedonije«, mešani zbor. 5. Karl Bendl: »Švanda dudak«, narodna pravljica. Besede spisal Jaroslav Vrchlicky. Za soli, mešan zbor in orkester. Švanda dudak (tenor) g. Viktor Črnko. Tujec (bas) g. Artur Jakše. Marinka (sopran) g. čna Klementina Hrovatin. Vaščan (bariton) g. Rudolf Levpušek.

Dilem g. Jos. Michl. — Orkester c. in kr. pešpolka št. 47. pod osebnim vodstvom kapelnika H. Hungerja.

Začetek ob 8 1/2. uri zvečer. Vstopnice se prodajajo v trgovini g. A. Gabrščka v »Trgovskem Domu« in na dan koncerta od 7. ure in pol naprej pri blagajni.

Cene sedežev: I. razred parter ali galerija 3 K, II. razred 2 K, III. razred 1 K 50 vin. Stojišče 1 K, dijaki, vojaški-nečastniki in pevci slov. pevskih društev 50 vin.

K obilni udeležbi uljudno vabi odbor.

Lep in vesel večer pripravlja Pevsko in gl. društvo udeležencem sobotnega koncerta. Na vsopredu so same moderne skladbe. Skrbno izbrana vrsta jih je. Razvajeni veščaki v glasbi bodo imeli priliko, naslajati se na skladbah nenavadno nadarjenega slovenskega skladatelja, mladega mojstra Lajovica. Veščake in neveščake pa bodo enako očarale lahko umljive, melodijozne skladbe dveh drugih slovanskih skladateljev. Mokranjčeve »Srbske narodne« so našemu občinstvu priljubljene že od prejšnjih koncertov. Zatorej kar ni treba posebnega priporočila za novi šopek, ki je sedaj na sporedu. Besedilo ni bogve kako telitno, življenje preprostega naroda mu je dalo snov. Skladba pa izraža čustva, ki se skrivajo za preprostimi besedami. In nje odseva duša narodova. Zatorej je skladba živahna, laskavo prikupljiva, in ima za naše uho vseskozi originalno harmonizacijo.

Poslušalca ljubko iznenadja z vedno na drug način graciozno zapletenimi glasovi. V pestri menjava nastopajo moški, ženski in mešani zbor in solisti. Vse skupaj tvori čudalepo harmonsko celoto, ki je vsa prožeta duha jugoslovanske narodne pesmi. — Isti duh, pa vendar v povsem drugem koloritu zveni iz velike orkestralne skladbe Bendlove, ki ima snov v češki narodni pravljici. Skladba je podobna mali opereti, ker nastopajo posamezne osebe: Švanda, Marinka, tujec in vaščan in pa zbori: zbor gostov v gostilni, zbor obešencev, ki igrajo karte v peklenskem raji, zbor vešč (čarovnic) in zbor vaščanov. Imenitno in v nekaterih prizorih (npr. konec III. poglavja) zelo originalno je spremljevanje orkestra vojaške godbe.

Vsa Bendlova skladba je jako efekten modern umotvor. Ni dvojbe, da zadovolji in očara vse udeležence koncerta brez izjeme. Izmed slovenskih pevskih zborov je doslej izvajal Švanda dudaka edino le zbor ljubljanske Glasbene matice. Ugajal je ljubljanskemu občinstvu toliko, da je bil Švanda v kratkem času zopet sprejet v koncertni spored.

Pevski zbor v Gorici ima pogum in voljo, da se je loti te krasne skladbe s skrbnostjo, trudljivo in v poštvalnostjo in našemu občinstvu z njo ponovito ponudi izvanreden umetniški užitek.

Pričakovati smemo, da se občinstvo odzove mikalnemu vabilu z obilno udeležbo.

Nič ne bo vroče v dvorani pri koncertu, saj je dvorana opremljena z velikim električnim ventilatorjem, ki izbornu služni in datno prenavlja zrak.

Cene na galeriji za sobotni koncert so razvrščene tako, kakor v parterju: I. razv; stojšče 1 K, dijaki itd. 50 v. Toliko v pojasnilo.

»Ljubljanski Zvon« je prinesel pred dvema letoma o Švandu dudaku tole strokovnjaško oceno: To delo spada v vrsto

takozvanih zborovih scen, v katerih so uglasbene pripovedne in dialogujoče pesnitve baladne vsebine ob rabi zborov, solistovskih spevov in orkestra. Mnogo humorja je, ki sije v Bendlovo muziko, polna dramatskih efektov je, ki silijo v njej na dan.

Prizori v krčmi in oni pri plesu čarovnic so poskočni, da bude dobro voljo, v njih vrvi krepost ki oživlja, blesti se v ritmični živeli, ki anaša.

Lahko in gladko, ob ljubki invenciji pisana skladba kaže Bendla skladatelja, ki mu je srečna roka pri ustvarjanju gracioznih opernih scen, kaže nam ga lirika romantiške struje, ki mu pojeta srce in duša v izobilju melodij.

Gg. pevci »Slov. bralnega in podpor-nega društva v Gorici« so uljudno vabljani, da se udeležijo polnoštevno pev-ske vaje, ki se bo vršila v četrtek večer ob 8. uri v društvenih prostorih.

Za ravnatelja na tukajšnji višji realki je imenovan Viktor Slop pl. Cadenberg, profesor na realki v Celovcu.

Čuki v Vipavi. — Veliko je bilo po vseh klerikalnih listih čukanja že tri tedne o veliki čukovski slavnosti, ki osreči na Binkoštno nedeljo trg Vipavo. Vsi notranjski in goriški Čuki bodo ta dan zbrani v Vipavi, da pokažejo svojo moč in pa vse, kar vejo in znajo. — In prišli so! Pridružili so se jim še razni drugi Čuki, da bo število impozantnejše. — Bilo je pa vseh vkup 140 do 150, ali ukradene rdeče srajce so skoro zatemnele pred črno — 36 nunccev. Iz naše dežele je bilo le — 18 Čukov, torej tako neznatno, da ni vredno omembe. Proste vaje je izvajalo 97 Čukov. Toda to tudi opiče posnemanje Sokolov se nič kaj ne prilaga Čukom. Ni šlo, pa ni šlo! Deset rok doli, trideset gori, druge v vseh legah, le prav ne! Proste vaje so bile škandalozno slabe. — Vaje na oročju (drog, bradlja in kozel) je izvrševalo 26 Čukov. Med vsemi so kolkortoliko dostojno nastopali le štirje.

Tudi občinstva ni bilo veliko. Saj so pa tudi postavili silno visoko vstopnino. — V obče so igrali Čuki precej klaverno vlogo. Polegali so po tratah pa kifeljčke grizli. Videlo se je, da so jo pričukali v Vipavo na stroške nunccev, ki pa niso bili preveč splendidi v podporah. In tako je končal veliki čukovski dan v Vipavi precej klaverno. Radovedni smo, kako bodo klerikalni listi pokrivali to blamažo in poveličevali ponesrečeno čukovsko ženitev.

Zborovanje laških učiteljev v Gorici. — Včeraj je zborovalo v Gorici društvo laških učiteljev iz primorskih dežel. Zbrali so se v šolskem poslopju v ulici Codelli, od tam pa so odšli na magistrat, kjer jih je sprejel župan Bombig z dr. Venierjem in dr. Češčutijem. Predsednik društva Mario Pasqualis prinaša pozdrav Gorici, kateri pretijo bolj kot kakemu drugemu mestu sovražne jeze (ire nemiche), ali nobena moč jej ne odvzame italijanstva. (No, čemu pa potem toliko stokanja!) Bombig pozdravlja učitelje. Na zborovanju je govoril zopet Bombig, rekoč, da Gorica vidi v šoli steber svojega italijanstva in kulturne. Prof. Pitacco je govoril v imenu goriških učiteljev, ki je rekel med drugim, da je prav, da je bila Gorica izbrana za ta kongres, da se potrdi, da je izdajalec oni, ki misli, da je to mesto vredno imeti v svoji sredi le nemške in slovenske šole in ne laških. Namignil je na občni zbor »Lege« prihodnje leto v Gorici. Izrekli so se za laško popolno vseučilišče v Trstu; glede učiteljskega pa zahtevajo, da se otvori v Kopru samo laško učiteljske, izrekli so se proti laškemu učiteljske v Gradišču ob Soči (katero pa je po zatrdilu »L'Eco« dognana reč); zagnal se je predsednik Pasqualis pri tem v slov. učiteljske, katero da ne sme v Gorico, češ, slovenske šole na slovenska tla, laške na laška, milostno bi se dovolil Solkan, Gorice pa ne; zahtevali so konečno tudi realno gimnazijo v Gorici. Prihodnje leto bodo zborovali v Kopru. — V čast učiteljem je bilo razobešenih par zastav po Gorici, neko društvo je hotelo razobesiti rdečo zastavo, pa policija ni dovolila. Nekaj komentara prihodnjič.

»Banca popolare goriziana«. — Ravnatelj te banke je bil Izidor Colle, njegov brat Dionizij je bil pa vodja filijalke v Pulju; tretji brat pa je bil administrator na

nekem posestvu v Koroški, katero je prišlo v last banke po neki špekulaciji, torej proti pravilom. Izidor je bil pred leti ravnatelj nekega denarnega zavoda v Italiji, tam so ga odpustili radi igre na borzi. To je bilo med Lahi široko znano, vendar so ga v Gorici brez zadržka sprejeli za ravnatelja pri imenovani banki. Dionizij je bil tudi voditelj filijalke zavoda »Commerciale italiana«, pa je bil odpuščen, ker je zadržal banki izgube 1.500.000 lir. Vendar so ga goriški gospodje sprejeli za vodjo filijalke v Pulju.

Dne 4. marca je bil občni zbor te banke. Izkazali so dobička okoli 42000 K, da se izplača akcionarjem 5% dividenda ter da je rezervnega fonda 100.000 K. To dva meseca potem, ko je bil odpuščen Colle! In dva meseca po tem izkazu je sledil polom!

Govori se tudi, da se je mnogo preveč kredita dajalo osebam, da ima banka menjice, ki nimajo dosti vrednosti itd. Vsa krivda pa se zvrča sedaj le na bivšega ravnatelja Colle!!

Mokraško falotstvo! — Polom »Banca popolare« ni le vzburl gor. prebivalstva, ni le silovito oškodoval in deloma ali celoma uničil celo vrsto članov načel. in nadzorstva, marveč je na sploh jako oškodoval kredit goriškega trga. Posledice bodo na marsikako stran hude in trpeli bodo tudi povsem nedolžni ljudje.

V tako nevarnih časih je tržaško Tuma-Dermotovo glasilce tako brezvestno in nesramno, da spravlja v zvezo z »Banco popolare« tudi — »Trgovsko-obrtno zadrugo«, ki je dr. Tumi tako strašno pri srecu, ker je ni mogel potegniti seboj v mokraški tabor. — Ko so mokrači prevzemali Wildijev kamnolom, to vseskozi nesrečno spekulativno podjetje, tedaj je bilo dr. Tumi silno žal, da nima T. o. z., da bi zabil v kamenje stotisočake — »z Bogom na veke!« — Zdaj mu ne da miru Trgovski dom, ki je zgrajen »proti vsakemu zdravemu ekonomičnemu načelu, ki zapeljuje s svojimi prireditvami še prešibki srednji stan goriški v neprimerne troške. (Kdo to razume?) Skrbi ga »Hotel Süd-bahn« in laže kar na debelo o konsorciju in računih. Nič ne vé, govori pa vendar! — Kar se tiče T. o. z., bi izkazovala še vedno dovoljno dobička, ako bi vse njene stavbe ne nesle niti vinarja na leto!! Zato naj dr. T. nikar ne razliva skomine po tem zavodu; tak človek ne pride nikdar več blizu, njegove vroče želje, da bi prišli nad zavod slabi časi, pa nam razkrivajo le v zabavo nizkotno in podlo dušo, katero zaničuje danes vsak razumen človek! —

Goriški Lahi v Benetkah. — Za binkoštno praznike je vzletelo okoli 350 laških Goričanov v Benetke. Bili so tam, kakor se poroča, gostoljubno sprejeti. Zvečer je svirala na trgu sv. Marka vojaška godba 71. pešpolka. Trg je bil natlačen občinstva. Zahtevalo se je od godbe, da zaigra »gli inni patriottici«, to so proti Avstriji in Slovanom naperjene pesmi, polne psovka in žaljenja, in vojaška godba je res ustregla drage volje zahtevi občinstva. K tem »patriotičnim pesmim« je ploskalo občinstvo kot znorelo ter vslikalo, kaj, ni potreba še posebej praviti. Pošteno so si ohladili v Benetkah goriški Lahi svoja velelaška goreča srca. Danes pa sedijo poštnjeno v Gorici po raznih uradih, prodajalnah itd.

Iz Grgarja. — Izmed 32 mladeničev, ki so se predstavili naborni komisiji, je bilo potrjenih 21.

Važno. — Opozarjamo na današnji oglas tvrde Samuel Heckscher senr. v Hamburgu.

„Ako ne drugekrat vsaj ob petkih moramo imeti Tekatete na mizi“, zapoveduje gospodar v hiši.

Sokolski vestnik.

Sokolska slavnost v Črničah. — Zaradi prekratkega časa moremo danes le na kratko omeniti veliko slavnost v Črničah na Vipavskem. —

Tako veličastnega dne še niso doživele prijazne Črniče. Ajdovski Sokol je razvil voje čile peruti po celem svojem o-

kraju in tako ustanovil ob sopomoči iz Gorice tudi odsek v Črniči. Že nekaj časa so v Črniči prav pridno telovadili, včeraj pa so že priredili ustanovno slavnost, ki je uspela v vsakem pogledu nad vsa pričakovanja veličastno.

Došli so Sokoli iz Trsta, Gorice, Solkana, Mirna, Prvačine, z njimi je došlo veliko drugega občinstva. Pred vasjo sta sprejela drage goste Ajdovski Sokol in njegov sinček Črniški Sokol s sokolsko godbo iz Prvačine. Po kratkem pozdravu br. Lešana in odzdravu br. dr. Levpušček je godba zasvirala »Hej Slovani«, na kar se je pomikal sprevod v Črniče, šel po vasi do konca in se vrnil na veselilni prostor. Ob vhodu je bil postavljen slavolok, vrhu katerega so stale srčkane Sokolice ter obsipale brate Sokole s cvetjem. — Kmalu na to je sprejela godba po vasi došla kolesarska društva in jih privedla na veselilni prostor.

O telovadbi sami nam je obljubljeno posebno strokovno poročilo za četrtkovo številko. — Omenjamo le, da se je telovadilo v dveh nastopih na dveh drogih, dveh bradljah, na kozlu in skakalni mizi. — Najprej so nastopili v štirih vrstah ajdovski in črniški Sokoli, med temi jedna vrsta ajdovskega naraščaja, ki je vzbujal splošno občudovanje. Krasen začetek je pokazal tudi Črniški Sokol in znamenit uspeh Ajdovski Sokol. — V drugem nastopu so telovadili Sokoli iz Trsta, Solkana in Gorice.

Po telovadbi je pričel jako živahen ples, zvečer so se prižigali umetni ognji. Sokoli iz Trsta, Gorice, Solkana, Mirna in Prvačine so se vrnili z zadnjim vlakom ob 9.11. Nesli so s seboj najlepši spomin na prijazne Črniče, kjer so zapustili zdravo sokolsko setev, ki naj živi, cvete in raste!

Posebe omenjamo, da je bil zastopan na slavnosti tudi Sokol iz Cerkna.

Zveza narodnih društev.

Veselice „Zvezinih“ društev. Dne 6. junija v Pevni (društ. „Naš prapor“), Komnu (Bralno društvo o priliki vinske razstave), Biljah (N. D. O.); dne 27. junija na Ajševici (nar. izobr. društvo); dne 29. junija v Gorici (Bralno in podporno društvo na Katarinju običajna veselica sv. Petra in Pavla); dne 4. julija v Rupih (dr. „Novi žar“); dne 27. julija v Koprivi (dr. „Zarja“); dne 1. avgusta v Rožni dolini (Gorica) (nar. izobraž. dr.); dne 5. septembra v Cerknem (40-letnica tamojšnje Čitalnice).

Pevsko izobraževalno društvo »Prešeren« v Št. Petru pri Gorici priredi dne 4. julija t. l. veselico, in sicer vprizori Meškovo dramo »Mati«. Vsporedno pravem času.

Razne vesti

Vseslovanski kongres v Petrogradu. Sklenilo se je prirediti v Rusiji vseslovansko razstavo, in sicer ne pozneje nego v letu 1912.

Slovanski gostje so šli v Moskvo 31. pr. m. so prisostvovali seji društva za širjenje slovanske kulture. Knez Trubeczkij je rekel, da Slovani imajo poleg skupnih interesov i skupne ideale. Slavizem v boju proti germanizmu zaupa na Rusijo. Kramar je naglašal važnost gospodarskega dela. Če se hoče, da bo slavizem triumfoval, se mora pospeševati interese slavizma na gospodarskem polju. Slovani nočejo spremeniti zemljevida Evrope, stremiti pa po gospodarski združbi. Zapadni Slovani po oduševljenju so močnejši od Rusije ter neustrašljiva predstraža Rusije v borbi proti širjenju germanizma. Klofač je naglašal, da uspeh slovanske misli ni mogoč brez sodelovanja širokih slojev ruskega naroda. Čehi hočejo močno Rusijo ter želijo, da se slovansko vprašanje smatra za gospodarsko in socialno ob jednem.

Se en »velezdajniški« proces. — V Zagrebu se je vršila kazenska razprava proti 22 letnemu kmetu Branku Paiču, češ, da je v Petriniji 19. jan. zaklinal: Živel Kralj Peter Karagjorgjevič, živel Srbija, živel srbski narod, dajte si roko, bratje Srbi, da prelujemo kri za Srbijo. Paič se ne priznava krivim. Razprava je preložena, da se zaslišijo nove priče. Predsedoval je Tarabochia, dr. z. pravdnštvo je zastopal Accurti.

Proti velezdajniškemu procesu. — Björnson je priobčil velik članek proti takozvanemu velezdajniškemu procesu v Zagrebu in proti preganjanju Srbov. Björnson z ostrimi besedami obsoja proces, način, kako se ta vodi in sodnike, katerim je poverjen. Na konec članka apelira Björnson na avstr. in ogrsko vlado ter se obrača na ves kulturni svet, da bi napravil konec zagrebiškemu procesu, ki je prava sramota justice.

Javna manifestacija proti obisku šolarskih maš. Mestno zastopstvo v Gabloncu na Češkem je sklenilo v svoji seji, da se proti odloku okr. šol. sveta, po katerem bi se morali šolarji trikrat na teden udeležiti pred poukom t. z. šolarske maše, priredi javna manifestacija in se pošlje ugovor drželn. šol. svetu.

Književnost.

Fr. Milčinski: Igračke. Črtice in podlistki. Ljubljana, Schwentner. 1909.

Humor in satira! Kako sta ta dva pri nas redka in skoro bi rekel splošno nepoznana. Ubogi humor, katerega je sicer naš narod v svojem bistvu prenapolnjen, ne najde odmeva pri naši inteligenci, in politeligenca, katera smatra humor za nekaj bolj manj vrednega, za nekaj, česar se ne upošteva. Ali odkrito rečeno, ubogim humoristom se godi s tem res krivica; zakaj med umetnost, ki se nam izraža v besedah, ne spada le pesem in drama, roman in novela itd., ampak tudi humoreska, komedija, burka itd. Tudi humor je umetnost, le drugače izražena kot v zaljubljeni pesmi.

Humor je prijeten, okroglozadovoljen, satira je rezka, žgoča, a tudi umetniška. N. pr. »Nova pisarija« itd. Humor se iz tega in onega le šali, satira udarja in seče brezobzirno. Satira nam odkriva družabne rané, ona žigosa literarne in politične razmere. Zbadljivo prileta njen bič po hrbitih domišljavcev in nadutežev, ki nosijo narodnost in učenost vedno na prodaj, a v resnici so v tem oziru le puliči. —

Naš priljubljeni Rado Murnik — njegove »Jare junake« je »Soča« že ocenila — je v prvi vrsti humorist, a Fr. Milčinski je satirik in sicer hud satirik, četudi tupa-tam ne pove vsega ravno osato. —

»Igračke« je imenoval svoje proizvode, a žalibog nam pripoveduje v njih proklete globoke resnosti, tako da dajo vsakega izmed nas prav pošteno misliti. Na tri polja se je v celoti omejil pisatelj v svoji knjigi: krokerstvo, koncerti in gledališče in pa slavne sodniške pisarne. —

Krokarija je naš star naglavni greh, katerega se goji še vedno. Pije se ne le »štefana«, ampak kar »trilitron«. O posebnih prilikah pa kar »flaškon« za devet litrov; in takih »posebnih« prilik je v tedni najmanj štiri do pet!! Ker že vse štrajka, štrajkajo tudi krokerji, a se slednjič vendar vrnejo zopet k »Domačemu petelinu«, ko so se napili pri »Zelenem modrasu« uprav kačjega strupa. Krokerji pa gredo tudi iz Ljubljane; tako n. pr. na Gorenjsko, kjer so iztuhali čisto »narodni pozdrav: »Na-kvedr!« Po Dolenskem so pa peli tisto čudovito pesem v 75 kiticah: »Mengajekra — mengajekra — mengajekra — menga je Kranjica daa-ala — — —«

Ena najbridkejših je »Novi gledališki kritik.« Tu je nakopičeno toliko rezkih, a resničnih besed, da bodo morda segle tudi do ušes poklicanih krogov. — Valentin Čebula je tisti junak, ki je napisal tako oceno o predstavi glume »Klofuta«. On ne ocenjuje toliko igre in igralcev, večinoma govori o šepetalcu, o novem klobuku gospe Strojce, o šepetanju v loži št. x. »Ta Čebula je bil pravi sršen v ponižni obleki pikapolonice!« pravi gos. pisatelj in s tem kaj dobro označuje bistvo svojega literarnega delovanja. No, kritika se pri občinstvu ni obnesla, a poskusni kritik Valentin Čebula je ostal v uredništvu — kot referent za politiko.

— Ali pa razume sploh kaj o politiki? —

— E — toliko že, kolikor naš »panoramar« o gledališču. »Panoramar« je bil namreč poročevalec za panorame, kinematografije in gledališče!

Nekatere prav zanimive stvari izve-

mo iz pisarne sv. Birokracijusa. Skoro vsakemu je znan takozvani »Amtsschimmel«, ki pa hodi počasneje kot navadni polž s hišo. Dobro je zadeta »Vizitacija«. Nadzornik je naznanjen, a uradništvo ne ve, ali se mu predstavi v rokovih ali ne. Seveda je treba o tem napraviti par aktov, zakaj stvar ni tako lahka! Kaj prijetno se čita tudi »Uradni jezik« in »Iz dnevnika pravnega praktikanca«, kateri se uči pri svojem šefu velike juridične prakse!

Razum teh, rekel bi ciklusov, imamo v knjigi še troje črtic humoristične vsebine. Sploh se pa cela knjiga čita gladko in prijetno. Vsem ljubiteljem humorja in zdrave satire bodi toplo priporočena; posebno pa bodo dobili juristi v teh črticah prijetno zabavo. (Gos. pisatelj je namreč sam sodni uradnik.) Jezik je dokaj čist in blagoglasen, česar smo se skoro že odnavadili povdarjati. In zato se tupa-tam ukrade v tekst marsikaj, kar ni slovensko, n. pr. v »Igračkah« smo izgledali (str. 23.) t. j. nemški ausschauen; slovensko se pravi: kakšen si? wie schaut du aus? —

Ocenjena knjiga se prodaja tudi v knjigarni A. Gabršček v Gorici.

Mali oglasi.

Najmanjša pristojbina stane 60 vln. Ako je oglas obsežnejši se računa za vsako besedo 3 vln. Najpripravnejše inseriranje za trgovce in obrtnike. Koliko je manjših trgovcev in obrtnikov v Gorici, katerih na dčeli (in celo v mestu) nihče ne pozna, ker nikjer ne inserirajo. Škoda ni majhna.

Pijanino, nov, križnostrunat z litim okvirjem se proda radi pomanjkanja prostora. Natančneje se izve pri upravnistvu »Soča«.

Čedno, mebljavano stanovanje (3 sobe) ev. ali pa posamezne sobe se odda v najem. Kje, pove upravnistvo.

Sprejme se mladega moža, da bi nosil fotografski aparat z nekim gospodom. — Zahteva se znanje slovenskega in nemškega jezika. Natančneje se izve na Kornu št. 10 II. nadstr.

Naznanilo. — Na razna vprašanja slavnega občinstva si dovoljujem naznaniti, da se toči pravo plzensko pivo »prazdroj« v Gorici v hoteljskih restavracijah, in sicer:

v hotelu »Pri pošti.
»Union.
»Pri zlatem jelenu.
»Tri krone.

ter da ga oddajam na debelo iz zaloge v sodčih po 100, 50 in 25 litrov.

Priporočam se z odličnim spoštovanjem

A. I. Pečenko,

zalagatelj za Gorisko-Gradiščansko v Gorici, tek. Josipa Verdi 26./28.

N. B. Kdor pije plzensko pivo pri »Zlatem jelenu« prispeva 25 vinarjev pri hektolitr za »Dijaško kuhinjo«.

Največji dobitki: Mark 600.000
Naznanilo sreče.
Za dobitke jamči država

Prvo žrebanje 23. junija.

Vabilo k adeleži

dobitnih šans

pri denarni loteriji, za katero jamči država Hamburg in pri kateri je

9 milijonov 841.476 Mark dobitkov.

Glavni dobitki te prekorsne denarne loterije so sledeči: Največji dobitek je v srečnem slučaju 600.000 Mark

oziroma:	glavni dobitki po:
Mark 500.000	Mark 300.000
» 550.000	» 200.000
» 540.000	» 100.000
» 530.000	» 80.000
» 520.000	» 50.000
» 515.000	» 45.000
» 510.000	» 40.000
» 305.000	» 30.000
» 303.000	» 20.000
» 302.000	» 15.000
	» 10.000

i. t. d.

V celem obsega loterije, katere je v 7 razredov razvrstena 100.000 srečk s 48.405 dobitki v 8 premijah, tako da mora z gotovostjo zadeti približno polovico vseh srečk.

Dobitki se višajo z vsakim razredom, in sicer znaša največji dobitok I. razreda 50.000 Mark ter 7. na 600.000 M.

Cene srečkam I. razreda so sledeče:

Cela srečka	Pol srečka	Četrt srečka
M. 6 ali K 7	M 3 ali 3-50 K	M 1-50 ali 1-75 K

Vloge za ostale razrede, kakor tudi natančno določilo dobitkov je razvidno iz uradnih z državnim grbom opremljenih srečkovnih listin, katere razpohijam na zahtevo zastoj in poštnine pristo.

Vsak vdeležonec loterije dobi takoj po dovršenem srečkanju uradno listino, ne da bi jo moral še-le zahtevati.

Dobitki se izplačajo takoj.

Oglasiti se je torej v svrhu naročil predstolečega srečkanja takoj, ali pa vsaj do

23. junija

na naslov:

Samuel Heckscher senr.

Bankgeschäft v HAMBURGU 88.

Izrežite!

Naročilnica za g. Samuel Heckscher-ja, senr., Bankgeschäft, Hamburg 88.

Pošljite mi { celo srečko za M 6 — (K 7 —)
pol » » » 3 — (K 3.50)
četrt » » » 1-50 (K 1-75)

Moj naslov

Denar pošljam v pisnu po nakaznici pošljite po povzetju kar ne velja predrtajte!

Za odrasle in otroke.

Najodličnejše živilo za odrasle in slabotne v razvitku zaostale otroke vsake starosti. Pospešuje tvoritev mišic in kosti, zabranjuje in odstranjuje kakor nobeno drugo sredstvo drisko, bljuvanje, črevesni katar itd.

Fufere

Mizarska zadruga v Solkanu

razpisuje mesto I. knjigovodje

za glavni urad v Solkanu.

Prošnje z samo I. referencami na predsedništvo.

Nastop službe z 1. julijem 1909.

Načelstvo.

Trgovsko-obrtna zadruga v Gorici

registrirana zadruga s neomejenim jamstvom

Naselstvo in nadzorstvo »Trgovsko-obrtna zadruga v Gorici« je z ozirom na premenjena in dne 23. decembra 1905. v zadrugi register vpisana pravila, pri skupni seji dne 30. decembra 1905. sklenila za leto 1906. ta-le način poslovanja:

Daje svojim članom posojila na odplačevanje v petih letih, proti odplačilu po 2 kroni na mesec za vsakih 100 kron; na menice pa proti 8% obrestovanju.

Doba za odplačilo pri posojilih na obroke se po želji izposojevalca določi tudi na 10 ali več let.

Vsak izposojevalec plača pri zajemu posojila enkrat za vselej, mesto uradnine 1/2% prispevka v posebno rezervo za morebitne izgube.

Sprejema navadne hranilne vloge v vsakem znesku, jih obrestuje po 4 1/2%, večje, stalno naložene pa po dogovoru.

Deloži so dvojni; opravični po 2 kroni, glavni po 20 kron.

Zadruga objavlja vsa svoja naznanila v časopisih »Soča« in »Primorac«.

Nova pravila so se razposlala vsem članom; če jih pa po pomoči ni kdo dobil, naj se oglasi v zadrugi uradu v »Trgovskem domu«.

Načelstvo in nadzorstvo.

Zlata jama za naše gostilničarje in restavraterje

so priljubljeni

Orkestrijoni

Lahko navijanje.

— Igra kakoršenkoli komad točno in lepo. —

Najugodnejši plačilni pogoji

Zastopstvo za Primorsko

Rajmund Kren - Gorica

ulica Teatro.

Rimske toplice v Tržiču

(Monfalcone) na Primorskem.

Temperatura 38-40°. — Odprto od 1. junija do konca septembra. — Kopališče povečano in na novo urejeno s 40 sobami. — Postrežba točna in izvrstna.

Oskrbništvo.

„Goriška ljudska posojilnica“

vpisana zadruga z omejenim jamstvom.

(V lastni hiši, Gosposka ulica št. 7, I. nadst.) — Telefon št. 79.

Račun poštna hranilnica št. 837.315.

V skupni seji načelstva in nadzorstva z dne 5. decembra 1907. se je določilo:

Hranilne vloge se obrestujejo po 4½%. Stalre večje vloge z enoletno odpovedjo po dogovoru. Rentni davek plačuje posojilnica sama.

Hranilne vloge se sprejemajo od vsakogar.

Posojila se dajejo zadružnikom na vknjižbe po 5½%, na varščino ali zastave in na menjice po 6%.

Glavni deleži se obrestujejo koncem leta 1907. s 6%.

Stanje 31. dec. 1907: Zadružnikov 1867 z deleži v znesku 99.684 kron. — Hranilne vloge: 1.706.550,77. Posojila: 1.699.186,77. — Reservni zaklad: 85.954,35. — Vrednost hiš: 112.328.—

Genjenim odjemalcem se naznanja,

da se je z današnjim dnem, znana trgovina z modnim blagom

v Zornikovi hiši, Gosposka ulica št. 11

zopet otvorila.

Podpisani se priporoča za blagohotno naklonjenost in obilen obisk, zagotavlja slavno občinstvo točne postrežbe!

Prodaja se blago tačas s popustom 20-50 odstotkov.

J. Kravagna.

GORICA.

GORICA.

Narodno podjetje

Hotel „Pri Zlatem Jelenu“.

V središču mesta. Ob glavni ulici z državnega kolodvora. Zbirališče trgovskega sveta in goriških Slovencev. — Nad 30 sob za tujce od K 1-20 višje. Velik vrt z verando. Stekleni salon s teraso. Velik jedilni salon. Več sob za klube in sklenjene družbe. Keglišče. — Točarna z običajnimi gostilniškimi cenami za jedi in pijače. — Domača in tuja vina. — Plzenjsko in puntigamsko pivo. — Cene jako zmernne. — Postrežba pod novo upravo skrbna in točna.

Jako ugodna prilika!

V Solkanu št. 110 prodaja se hiša v kateri se nahaja že več let dobrovpeljana gostilna s krasnim vrtom in gozdom.

Nadalje 1 obzidana ograda v sredini Solkana na jako obzornem prostoru in 1 ograda takozvana „kloster“ tudi obzidana z velikim poslopjem in krasnim razgledom.

Natančneje pojasnila se dobé pri lastniku **A. Mozetiču** v Solkanu št. 110.

SUKNA

in modno blago za obleke

priporoča firma

Karel Kocian tvornica za suknjo

v Humpolcu na Češkem

Tvorniške cene.

Vzorci franko.

M. Horvat

klobučar

v Gorici, Gosposka ulica št. 12.

Edina izdelovalnica raznovrstnih čepic za društva.

Posebnost: čepice za gg. kolesarje.

Velika izber raznovrstnih klobukov.

Cene zmerne blago prve vrste.

Anton Potatzky v Gorici.

Na sredi Raštelja 7.

TRGOVINA NA DROBNO IN DEBELO.

Najboljeje kupovališče niroberškega in drobnega blaga ter tkanja, preje in nitij.

POTREBŠČINE

za pisarnice, kadilce in popotnike.

Najboljše šivanke za šivalne stroje.

POTREBŠČINE

za krojače in šivilje.

Svetinjice. — Rožni veneli. — Masne knjižice.

Šišna obuvala za vse letne čase.

Posebnost:

Semena za zelenjave, trave in detelje.

Najbolje oskrbljena zaloga za kramarje, krošnjarje, prodajalce po sejnih in trgih ter na deželi.

Naznanilo.

P. n. gg. odjemalcem trdke

JOSIP PICH

se uljudno naznanja, da se preseli s 1. junijem na

TRAVNIK št. 23

kjer je bil prej urar **FRANC BRAUNIZER.**

Ob tej priliki se bode razprodajalo od 15. maja do 20. julija vse blago za 20% in 50% ceneje.

Pozor! Slovensko podjetje! Pozor!

Slavnemu občinstvu se priporoča dne 11. febr. 1909.,

na novo otvorjena velika manufakturna trgovina

Franc Souvan sin.

v stari Souvanovi hiši na Mestnem trgu št. 22

v Ljubljani.

Denar prihrani, kdor kupi izdelovljeno pohištvo pri

Ant. Breščak-u

v Gorici,

v Gosposki ulici št. 14

(v lastni hiši)

kateri ima v zalogi najbogatejšo

izbero pohištva vseh slogov za

vsak stan, priprostega in naj-

finejšega izdelka.

Daje tudi na obroke.

Lastna delavnica

za tapcirano pohištvo.

Cene brez konkurence.

Kazlično pohištvo iz železa, podobne na šipe in platno, ogledala, zima in platno.